

nog f 6500.— door de bank moest worden betaald. Ondanks het feit, dat Mevr. F. als begunstigde was aangewezen, vroegen curatoren zich af, of zij die f 6500.— niet voor de crediteuren konden veroveren. Zij vroegen de polis op en vonden daarin de bepaling, dat de eigenaar, dus de heer F., een begunstigde kon doen aanwijzen, aan wien de uitbetaling der verzekerde som moest geschieden, doch dat hij die begunstiging kon doen opheffen en door een andere vervangen, zoolang die begunstiging niet was aangenomen en die aan-neming niet schriftelijk aan de bank was medegedeeld.

De curatoren gingen ijlings navragen, of Mevr. F. de begunstiging schriftelijk had aangenomen en toen zij tot hun vreugde ontdekten, dat dit niet het geval was, redeneerden zij als volgt: de eigenaar mag de begunstiging van zijn vrouw doorhalen en een ander daarvoor in de plaats aanwijzen; wij oefenen de rechten van den gefailleerden F. uit en wij laten Mevr. F. schrappen en wij wijzen onszelf q.q. als begunstigden aan.

Aldus geschiedde op 14 November 1910. De scherpzinnige curatoren hebben niet lang in het onzekere behoeven te ver-keeren over het tijdstip, waarop zij gedwongen zouden worden, te bewijzen, dat zij niet buiten hun boekje gegaan waren met deze vondst, want nauwelijks drie weken, nadat zij zichzelf als begunstigden hadden aangewezen, overleed de heer F..

Toen Mevrouw F. de resteerende f 6500.— wilde opvorderen, bemerkte zij, dat zij achter het net vischte en zij deed de bank en den curatoren prompt een proces aan, bewerende, dat de heeren inderdaad te ver gegaan waren in hun zorg voor de schuldeischers van haar overleden echtgenoot.

In het proces ¹⁾ werd de vraag gesteld, wat nu eigenlijk het karakter van die overeenkomst van levensverzekering tusschen den heer F. en de N.V. Nationale Levensverzekeringsbank te Rotterdam was.

¹⁾ Rb. den Haag, 27 Nov. 1911, W. 9523; Hof den Haag, 30 Dec. 1912, W. 9523; H.R. 5 Dec. 1913, W. 9610.